

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΕΣΤΙΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩ 1876

Βραβευθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Παρισίοις Συλλόγου
πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν Ἑλληνικῶν σπουδῶν, ἀξιοθὲν ἀργυροῦ μεταλλίου ἐν τῇ
ἐκθέσει τῆς Δ' Ὀλυμπιάδος καὶ χαλκοῦ ἐν τῇ
Παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τοῦ 1889.

1895

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ "ΕΣΤΙΑΣ", ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΟΔΟΝ ΣΤΑΔΙΟΥ — ΟΔΟΣ ΝΟΜΙΣΜΑΤΟΚΟΠΕΙΟΥ 7

Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἑστίας

1895

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Πρωτότυπα

- Γ. Αξιώτων: Κρυφός Πόνος, σ. 219.
 Ν. Δ. 'Επισκοπούλου: 'Ο νεκρός, σ. 170.
 'Αργύρη 'Εφταλιώτη: Μεσάνυχτα, σ. 30.—'Η Ψυχοπαίδα του κ. Ζαχαρία, σ. 83.—Δύο Εϊκόνας, σ. 102.—Μερμηγκοφωλιά, σ. 107.
 Δ. Γρ. Καμπούρογλου: 'Η Μόρτισσα σ. 18.—'Ο 'Ιατρός Κοτταρής σ. 38.
 'Ανδρέα Καρκαβίτσα: Κκοσμημαδιά, σ. 54, 58, 69, 75.
 Γρηγορίου Ξενοπούλου: Τό Θήλυ, σ. 179.
 Ζ. Α. Παπαντωνίου: 'Ο Ψωμάς, σ. 123.
 'Ηλία Α. Σταύρου: 'Υπό τήν γέφυραν, σ. 77.—Τό όνειρο τής όρφανής, σ. 109.
 Χιώτισσας: 'Ονειρον Μεσονυχτιού, (έπαινε-θέν εις τόν Διαγωνισμόν) σ. 139.

Μεταφραδμένα

- Μανρικίου Γιοκά: 'Ονειρον και Ζωή, μετάφρ. Ν. 'Επ. (μετ' εικόνων) σ. 4, 12, 21, 38, 53, 60, 70, 76, 86.
 'Εδάρδον Πόνου: 'Ο Χρυσοκάραθος, μετάφρ. Ε. Δ. Ροΐδου (μετ' εικόνων), σ. 124, 133, 142, 156, 165, 173, 181.
 Βγρόνσον: 'Η φωλεά του 'Αετού, (μετάφρ. Α. Π. Κ.) σ. 22.
 Γεωργιάδ Φοχλίη: Ποίησις και Πεζότης, (μετάφρ. Α. Π. Κ.) σ. 74.
 Καρόλου Λίνεγς: Οί πέντε αδελφές τής Γιόρκης (μετάφρασις Ξενητεμένου), σ. 91, 98, 107.
 Αιμιλίου Ζολά: 'Ο ποταμός, (μετάφρ. Μ. Δ. Φ.) σ. 196.
 'Η φωτογραφία του ύπολογαγού (έκ των βραβευμένων του Tit-Bits) σ. 15.

ΣΚΗΝΙΚΑ

Πρωτότυπα

- Δ. Γρ. Καμπούρογλου: Στην 'Ιτιά από κάτω, δραματικόν ειδύλλιον, (άπόσπασμα) σ. 178.
 Γρηγορίου Ξενοπούλου: Καλλιτέχνης, διάλογος, σ. 206, 214.

Μεταφραδμένα

- 'Ενρικ 'Ιφεν: 'Ο θάνατος τής 'Αασής (άπό τόν Peer Gynt) σ. 182.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Πρωτότυπα

- Πέτρον Βασιλικού: Νεκροστόλισμα, σ. 87.—Στήν 'Ερημιά, σ. 191.
 Γεωργίου Βιζυητού: Μαργαρώ, σ. 161.—Φειδοτράγουδα, ό Λησμονημένος σ. 177.
 Μ. Δ. Γιαννουκάκη: 'Ο Φλεβάρης, σ. 54.
 Ι. Γρουπάρη: Σακαραβαίοι και Τερρακόττες (σόνέττα) σ. 14, 57, 137.
 Γεωργίου Δροσίνη: Τραγουδία τής 'Ακρογιαλιζής: 'Η Στοχειωμένη Μηλιά, σ. 17.—Τό χωριό, Τής κοπέλας τό νερό, 'Η καταγνιά, Τρελή μητέρα, Τό κοιμητήρι, σ. 153.
 'Αγιδος Θέρου: Τραγουδία: Φύλλο και κλαρί, 'Ημερη Ζωή, Μούπες όχι, σ. 196.
 Μ. Α. Μαλακάση: Λευκά Τραγουδία: Ψυχή και ζνεира σ. 162.—'Ανοιξιτικά, σ. 165.—'Ανάγλυφα (σόνέττα) σ. 218.
 Κωνστ. Μάνου: Τραγουδάκι, σ. 23.
 Δ. Ι. Μάργαρη: Ξανθούλα σ. 62.—Νάξερεις, σ. 201.
 Γεωργίου Μαρκουά: 'Η Κόρκυρα, σ. 49.—Γιά τούς Γάμους 'Αγγέλου Γιαλλινά και 'Αγγελικής Τοπάλη, σ. 150.
 'Ανδρέου Μαρτζώκη: Τό δόντι του και τό δικό μου, σ. 117.
 Στεφάνου Μαρτζώκη: Σονέττα, σ. 29.—Τό 1894, σ. 30.—Σέ μιá 'Εβραία, σ. 70.—'Ο Γέννηρ σ. 92.—Τό Καραβί σ. 173.
 Κωστή Παλαμά: Τά όνειρα και τά έργα: Τό παρτίκο του δέντρον, σ. 6.—Φεβρουάριος, (αυτόγραφον) σ. 65.—Διπλή Ψυχή, σ. 129.
 'Αλεξ. Πάλλη: 'Ο σκύλος μου, σ. 78.—Τό τραγί, σ. 87.—'Ονειρο, σ. 113.
 'Αχιλλέως Παράσχου: 'Η Μάγισσα, σ. 41.—Τό κεράκι, σ. 43.—'Ο Γέρον Διδάσκαλος, σ. 81.
 'Ιωάννου Πολέμη: Μάιος, (αυτόγραφον) σ. 169.
 Λάμπρον Πορφύρα: Χαμένοι 'Αντίλαλοι: Τά μάτια τής, Αύγουλα, σ. 80.
 Γεωργίου Σουρη: 'Ιανουάριος, (αυτόγραφον) σελ. 9.
 Στ. Ι. Στεφάνου: Μάρτιος, σ. 106.
 Ι. Ψυχάρη: Τό Παλάτι, σ. 142.

Μεταφραδμένα.

- Tennyson: 'Αδελφές, μετάφρ. Δ. 'Ηλιακοπούλου σ. 33.
 Leconte de Lisle: 'Η άθυμία του Διαδόλου, μετάφρ. 'Αργύρη 'Εφταλιώτη σ. 73.
 José Maria de Herédia: Περσεύς και 'Ανδρομέδα, μετάφρ. Ι. Γρουπάρη σ. 105.

Victor Hugo: 'Ηλιου Βασίλεμα, μετάφρ. Καλυβίτου, σ. 198.

Casimir Delavigne: Οί Τρωαδίτισσες (μετάφρ. Γ. Σακαλή) σ. 209.

Κριλόφ: Λέντος 'Ανατροφή, μετάφρ. Π. Α. 'Αξιώτου σ. 135.

'Εκ των του Χαίνε, μετάφρασις 'Αγγέλου Σ. σ. 94.

'Ηλιάδος Λ., 1—90 μετάφρ. 'Ιακώβου Πολυλά, σ. 97.—'Ηλιάδος Θ. 653—796, μετάφρ. του ίδιου, σ. 111.

'Ο θάνατος του 'Ιαγναδάττα, ποίημα Ινδικό, μετάφρ. Α. Ν. Κεφαλληνού, σ. 188, 194, 205.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ

Χαρ. Αννίνου: 'Αχιλλεύς Παράσχος σ. 43.

'Ιερωνύμου 'Αρχ. Βογιατζή: 'Η ψυχαγωγική μέθοδος, σ. 54.

'Αργύρη 'Εφταλιώτη: 'Ενα τραγουδι του Δροσίνη, σ. 39.

Α. Π. Κουρτίδου: Διαγωνισμός Διηγήματος, Κρίσις τής άγωνοδικού επιτροπής, σ. 138, 150, 157.

Γρηγορίου Ξενοπούλου: Τό έργον του Παράσχου, σ. 47.

Κωστή Παλαμά: 'Η σαφήνεια και ή ασάφεια έν τή ποιήσει, σ. 26, 34.—'Ο ποιητής, σ. 46.

'Εμμ. Ροΐδου: 'Η ποιησις του Παράσχου, σ. 43.

Γ. Κοζάνη Τυπάλδου: 'Εν δράμα, σ. 84.

Γ. Ν. Χατζιδάκι: 'Αναβάτης ούχι 'Ανελευστήρ, Ποδηλάτης ούχι Ποδηλατιστής, σ. 163.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ

Γεωργίου Σωτηριάδου: 'Ιωσήφ Δούρμ, σ. 89.—'Ερνέστος Κούρτιος σ. 132.

Δ. Φίλιου: 'Ανά τήν άρχαίαν 'Ελλάδα: 'Η 'Ηγησώ, ό Δεξιλέως (μετά δύο εικόνων) σ. 68.

Γερμανική 'Αρχαιολογική Σχολή, σ. 55, 63, 111, 119.

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΑ

Σπ. Π. Λάμπρον: 'Εθνικί 'Υθρεις, σ. 130, 140, 154, 163, 172.—Τής Κερζς τό Μάρμαρο, σ. 202, 210.

Μ. Ι. Μαρκόκοι: Ναιζικαί προλήψεις, σ. 79.

3) Ν. Γ. Πολίτου: 'Η Λαογραφία τής Λέσβου, σ. 19, 28.

Χ. Χρηστοβασιλή: Τ' αὐτιά τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, σ. 183.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ καὶ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑ

Σπυρίδωνος Π. Λάμπρου: Ἡ Ὑπέρεια ἐν Φεραῖς, σ. 100.
Μ. Ι. Μαρκόπου: Ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία τῆς πόλεως Κόθνου, σ. 126.
Ἀντ. Μηλιαράκη: Τὸ νόσημα μιᾶς Βασιλίσης παραμορφούμενον ἐν τῇ Ἱστορίᾳ, σ. 2, 10.—Τελετὴ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, σ. 220.
Γεωργίου Ν. Χατζιδάκι: Ἱαπετικοὶ λαοί, σελ. 51.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ

Κ. Ξ. Παπανηχοπούλου: Ὁ Σείριος, σ. 93.
Ἐπιστημονικὰ ἀνέλεκτα: (τοῦ κ. Ὁ. Ρουσσόπουλου) σ. 7, 31, 79, 87, 103, 110, 118, 127, 143, 152, 159, 175.
Ἐκ τοῦ Ἀστεροσκοπίου: (τοῦ κ. Δ. Αἰγινήτου) Ὁ οὐρανὸς τοῦ Ἰανουαρίου, σ. 7.— Ὁ οὐρανὸς τοῦ Φεβρουαρίου, σ. 56.— Ὁ οὐρανὸς τοῦ Μαρτίου, σ. 89.— Ὁ οὐρανὸς τοῦ Ἀπριλίου, σελ. 120.— Ὁ οὐρανὸς τοῦ Μαΐου σελ. 160.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Δ. Βικίλια: Οἱ Διεθνεῖς Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες, σ. 145.

Π. Ε. Δρακοῦλη: Ὁ ἀνατέλλων ἀνθρωπισμός, σ. 106.
Σπ. Παγαρέλη: Μιχαὴλ Ἄγγελος Βουναρόττης, σ. 186.
Α. Ν. Πετσάλη: Μουσικὴ Ἐπιθεώρησις, σ. 95.
Σ. Δ. Σταματιάδου: Σκέψεις ἐπὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς, σ. 66, 103.
Ταγκρέδη: Ἡ Λήδα, σ. 118.
Α. Τραυλιανῶνη: Ἡ Παρηγορίτσα, σ. 114.
Προσίμου σ. 1.— Αἱ εἰκόνες μας σ. 24, 144.— Ἄγγελος Βλάχος, σ. 25.— Προκήρυξις διαγωνισμοῦ πρὸς συγγραφήν διηγήματος σ. 40, 168.— Ἡ γένεσις τοῦ Φάουστ, σ. 102.— Μικρὰ Διάφορα, σ. 109, 135, 167, 192, 199, 208.— Ἐμμανουὴλ Ροΐδης, σ. 121.— Βιβλιογραφίαι, σ. 127, 159, 208.

ΤΟ ΟΚΤΑΗΜΕΡΟΝ

σ. 2, 10, 18, 26, 33, 50, 58, 66, 74, 82, 90, 98, 106, 114, 122, 130, 137, 154, 162, 170, 178, 186, 194, 201, 210, 218.

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

Γ. Βόκων: Ἡ ὁδὸς Ἐρμού σ. 13.— Τὸ κάτω Συντριβάνι σ. 31.— Ἡ λεωφόρος Πανεπιστημίου σ. 62.— Δίδυμο Ἐκκλησάκι σ. 87.

ΕΙΚΟΝΕΣ

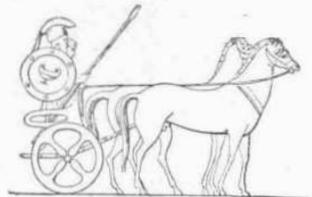
ΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ἄγγελος Βλάχος σ. 25.— Ἀγίλλεος Παράσχος σ. 41.— Ἰωσήφ Δούρι σ. 89.— Ἐμμανουὴλ Ροΐδης, σ. 121.— Ἐρνέστος Κούρτιος σ. 132.— Θεόδωρος Π. Δελιγιάννης σ. 140.— Ἀνδρέας Κουντουριώτης, σ. 152.

ΠΟΙΚΙΛΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ

Τοπίον τῆς Ἰθάκης σ. 1.— Ἰανουάριος σ. 9.

— Ἰλίου Μέλαθρον σ. 20.— Ἡ Καντάδα σ. 21.— Ἡ Βασιλικὴ Πύλη τῆς Ἀλεξανδρείας, σ. 28.— Στὴ Βρύση, σ. 36.— Ἐνθ' οἱ νέοι χοροὶ σ. 53.— Οἱ πρωτόβγαλτοι σ. 53.— Φεβρουάριος σ. 65.— Μετὰ τὸν χορὸν σ. 60.— Τὰ μεθεόρτια τῆς Ἀποκριᾶς σ. 61.— Ἐκ τῆς «Νεραϊδάς» Μιχαὴλ Πόλπατσα, Ὅσα Πόλπατσα, Νύμφη Ἀθηναία σ. 84.— Ἀντιδαρδινισμός σ. 92.— Ἡ Ὑπέρεια σ. 100.— Τὸ βροσ Πάγος καὶ τὸ φρούριον τῆς Σμύρνης, σ. 108.— Ὁ λιμὴν τῆς Ἰθάκης, σ. 116.— Ἡ ἀγορὰ τῆς Σμύρνης, σ. 117.— Ἡ προτομὴ τοῦ Κοραῆ, σ. 119.— Τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ Ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον, σ. 133.— Ἡ πλωτὴ δεξαμενὴ τοῦ Νευστάθμου, σ. 156.— Ὁ Νευστάθμος σ. 164.— Μάιος, σ. 169.— Ὁδὸς ἐν Σμύρνῃ, σ. 172.— Ὁδὸς ἐν Σμύρνῃ, σ. 180.— Τὰ Δαρδανέλια, σ. 188.— Ἡ ἐν Ζακύνθῳ πλατεῖα τοῦ Γεωργίου, σ. 196.— Ἐν πλήρει ἀνθήσει σ. 204.— Ἡ οἰκογένεια Λαχταράκη, σ. 212.— Παρὰ τὴν ἀκτὴν τοῦ Φαλήρου σ. 213.

ΑΝΟΙΚΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

σ. 7, 23, 104, 128, 159, 175, 200, 215.

ΧΡΟΝΙΚΑ

σ. 7, 16, 24, 32, 39, 48, 56, 64, 72, 80, 88, 95, 112, 119, 127, 136, 143, 152, 160, 167, 176, 184, 192, 200, 208, 215.

ΥΓΙΕΙΑ καὶ ΥΓΙΕΙΝΗ

Προφυλακτικὰ κατὰ τοῦ τύφου σ. 6.— Καθαρισμὸς τοῦ ὕδατος σ. 6.— Ἡ φανέλλα σ. 55.

ΖΗΤΗΜΑΤΑ καὶ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

σ. 8, 16, 24, 32, 40, 56, 64, 72, 104, 112, 120, 128, 136, 144, 152, 160, 168, 176, 216.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

σ. 8, 16, 32, 48, 80.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

σ. 32, 48.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩ 1876

Βραβευθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Παρίσι τοῦ Συλλόγου πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἑλληνικῶν σπουδῶν, ἀξιωθὲν ἀργυροῦ μεταλλίου ἐν τῇ Ἐκθέσει τῆς Δ' Ὀλυμπιάδος καὶ χαλκοῦ ἐν τῇ Παγκοσμίᾳ Ἐκθέσει τοῦ 1889.

1895.

Ἐν Ἀθήναις, 1 Ἰανουαρίου.

Ἀριθ. 1.

Τιμὴ συνδρομῆς ἑτησίας καὶ προπληρωτέας: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρ. 8 διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 10.— Τιμὴ φύλλον: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρ. 0,20 διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 0,20. Διὰ καταχωρήσεις ἀγγελιῶν ἐν τῇ τελευταίᾳ σελίδι κτλ. γίνονται ἰδιαιτέραι συμφωνίαι.— Γραφεῖον: ὁδὸς Νομισματοκοπείου ἀριθ. 7 παρὰ τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἀστυνομίας.

ΣΚΟΠΟΣ τοῦ περιοδικοῦ τούτου,—Ἐγράφη τῷ 1876 ὁ ἴδρυτής καὶ πρῶτος Διευθυντὴς τῆς Ἑστίας, —εἶνε νὰ διαδόῃ δι' ὕψους ἀπλοῦ καὶ ὄσω τὸ δυνατόν καταληπτοῦ εἰς πάντας, ἀναγνώσματα ὑγιᾶ διὰ τε τὴν καρδίαν καὶ τὸ πνεῦμα, νὰ καταστήσῃ δὲ δημῶδες τὰς χρησιμωτέρας εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον γνώσεις, συλλέγουσα αὐτὰς ὡς ἐπιτοπολῶ, σταγόνα πρὸς σταγόνα, ἐκ τῶν ἐγκριτοτέρων ξένων συγγραμμάτων.

Τὸ πρόγραμμά τούτου, τὸ τόσῳ περιεκτικὸν ἐν τῇ συντομίᾳ του, ἐφῆρμεν ἐκτοτε πιστῶς, ἐπὶ δεκαοκταετίαν ὄλην ἐκδόδομένη ἢ εἰκονογραφημένη Ἑστία. Ἐκ τῶν ξένων φιλολογῶν καὶ ἐκ τῶν ἡμετέρων, αὐτὴ ἐδημοσίευσεν τὰ ὑγιέστερα διὰ τὸ πνεῦμα καὶ πρὸ πάντων διὰ τὴν καρδίαν ἀναγνώσματα, τὸ φιλοκαλέστερον καὶ ἐκλεκτικώτερον τῶν δημοσιευμάτων ἀναδειχθεῖσα ἐκτός δὲ τούτου οἱ τρικκοντα πέντε αὐτῆς τόμοι ἀποτελοῦν ἐγκυκλοπαιδείαν γνώσεων ἀληθῶς χρησιμωτάτων, τὰς ὁποίας εἰδικὸί εἰς ἕκαστον κλάδον ἐπιστήμονες ἐσταχυολογήσαν μετ' ἐπιμελείας χάριν τῶν ἑλλήνων ἀναγνοστών.

Τὸ πρόγραμμά τούτου φιλοδοξεῖ νὰ τηρήσῃ καὶ ἡ νέα Διεύθυνσις. Τὸ ἔργον τῆς θὰ καταστήσῃ εὐκολώτερον ἀφ' ἑνὸς μὲν ἢ πρόθυμος καὶ θερμῆ ὑποστήριξις τοῦ κοινοῦ, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὁ εὐρύτατος τῶν συντακτῶν τῆς εἰκονογραφημένης Ἑστίας κύκλος, τὸν ὁποῖον ἀνέκαθεν ἀπέτελεσαν καὶ ἀποτελοῦσιν οἱ τὰ πρῶτα φέροντες παρ' ἡμῶν ἐν ταῖς γράμμασι καὶ ταῖς ἐπιστήμασι.

Τοιοῦτος ἔγουςα συνεργάτης ἡ Διεύθυνσις τῆς εἰκονογραφημένης Ἑστίας, λογιζέται εὐτυχῆς ὡς δυναμένη νὰ παράσχῃ εἰς αὐτοὺς ἀπόλυτον ἐλευθερίαν γνώμης καὶ ἐκφράσεως καὶ εἰς αὐτοὺς νὰ φέρῃ τὴν εὐθύνην τῶν γραφομένων τῶν, τὰ ὁποῖα θὰ φέρουν τὴν ὑπογραφήν

Τοπίον τῆς Ἰθάκης

των. Ἄλλως τε ἡ Διεύθυνσις τῆς εἰκονογραφημένης Ἑστίας δὲν ἐννοεῖ νὰ κολουθήσῃ καὶ νὰ ἐξυπηρετήσῃ τούτο ἢ ἐκείνο ἀποκλειστικῶς τὸ φιλολογικὸν κόμμα. Ἔχει βεβαίως καὶ αὐτὴ ἀτομικῶς τὴν γνώμην τῆς καὶ τὰς πεποιθήσεις τῆς ἄλλ' εἰς τὸ φύλλον δὲν θὰ βαρύνουν αὐταὶ οὐδὲ θὰ ἐπιβάλλωνται περισσώτερον ἀπὸ οὐδὲ ποτε ἄλλου συνεργάτου.

Ἀπὸ τῶν φύλλον ἢ εἰκονογραφημένη Ἑστία κατὰ τὴν εὐρυτέραν σημασίαν τῆς λέξεως, ἀπευθυνόμενον δηλαδὴ πρὸς τὴν μεγάλην ἀνεπτυγμένην μερίδα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, θὰ εἶνε καὶ φύλλον κατ' ἐξοχὴν ἐλευθέρου καὶ ὅπως οὐδένα τῶν δοκίμων καλλῶν θάποκλεισθαι ποτὲ ἀπὸ τῆς στήλας τῆς, ἀνεξαρτήτως φιλολογικῶν ἢ φιλοσοφικῶν πεποιθήσεων, οὕτω καὶ οὐδέποτε θὰ

επιδιώξει την δημοσίευσιν εκείνων αποκλειστικώς των έργων, τα όποια, υπό ταύτην η̄ εκείνην την εποχήν, θά ἤδυνάτο να υιοθετήσῃ ἡ Διεύθυνσις, τὸ βῆμα τῆς ἀφιέρουσα ἐλεύθερον πρὸς πάντα, ὅστις ἔχει κάτι νὰ εἴπῃ ἢ νὰ διηγήθῃ καὶ γινώριζει νὰ τὸ κάμῃ μὲ τέχνην καὶ μὲ γνώσιν.

Τώρα, ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν, τὴν διατάξιν καὶ τὴν ποικιλίαν τῆς ὕλης, τὸν πλοῦτον καὶ τὴν τέχνην τῶν εἰκόνων, τὴν καλλιτεχνικὴν ἐκτύπωσιν καὶ τὰς ἐν γένει μεταρρυθμίσεις τοῦ φύλλου, δὲν θά εἴπωμεν ἐκ τῶν προτέρων τίποτε. Ὁ σκοπὸς μας εἶνε νὰ νεωτερίσωμεν καὶ νὰ προσεύσωμεν ἄνευ προγραμμάτων καὶ πομπῶν ἐπαγγελιών. Ὁ χρόνος δὲ κατόπι θά διηγήσῃ εὐχαιωτότερον.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΕΠΕΙΔΗ

Ἡ Εἰκονογραφημένη Ἔστια εἶνε ἀνεξάρτητος ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα Ἔστια, ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

αὶ διευθύνσεις τῶν ἐφημερίδων καὶ τῶν περιοδικῶν, ὅσαι ἐπιθυμοῦσι νάνταλλάσουν τὸ φύλλον τῶν μετὰ τοῦ ἡμετέρου, νὰ στέλλουν ἰδιαιτέρως καὶ ἐν φύλλον εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἄλλως δὲν θά λαμβάνουν τὴν Εἰκονογραφημένην Ἔστια, δυνάμει τοῦ φύλλου τὸ ὅποσον πέμπουν σήμερον πρὸς τὴν ἐφημερίδα Ἔστια.

ΕΠΙΣΗΜΣ

Εἰσιτήρια θεατρικῶν παραστάσεων καὶ συναυλιῶν, περὶ τῶν ὁποίων οἱ δίδοντες αὐτάς θά ἐπεθύμουν νὰ γίνῃ λόγος ἐν τῇ Εἰκονογραφημένη Ἔστια, ἀντίτυπα βιβλίων πρὸς ἀναγγελίαν καὶ κρίσιν, ὕλη πρὸς δημοσίευσιν, ἀποστολαὶ ρημάτων καὶ ἐν γένει πᾶν τὸ ἀφορῶν τὸ περιοδικὸν πρέπει νὰ ἐπιγραφῶνται χωριστὰ πρὸς τὸν κ. Γρηγόριον Ξενοπούλου, Διευθυντὴν τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἐστίας».

Το ΟΚΤΑΗΜΕΡΟΝ

28 Δεκεμβρίου

Τί καλά ποῦ δὲν θά διηλωθῶμεν περὶ πολιτικῆς! Εἰ δὲ μὴ πόσον θά ἐσκοτιζόμεθα αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα μὲ τοὺς τόσους ὁμιλοῦν καὶ τὰ συμπτώματα, μὲ τοὺς ψευδοισμούς περὶ ὑπογυφτικῆς κτίσεως, μὲ τὰς ἀναφορὰς πρὸς τὸν Βασιλέα, μὲ τὸ νομοσχέδιον τῶν διαφυλάξιν τελῶν, μὲ τὸν ἀτελείωτον Προϋπολογισμὸν τοῦ 1895 καὶ μὲ τὴν τελευταίαν Χριστουγεννιάτικην συνεδριάσιν τῆς Βουλῆς, τὴν ὅποιαν οἱ ἀντιπολιτευόμενοι ἐδεῶσαν τόσῳ βεβήλῳ!... Μολοντοῦτο, ὡς ἀπλοῖ χρονολογῆται, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ παρίδωμεν τὸ γεγονός. Ἡ συνεδρίασις ἐματαιώθη καὶ ὡς νὰ ἠθέλησαν ὁ Θεὸς νὰ δείξῃ τὴν ὀργὴν του εἰς τοὺς ἀσεβεῖς, τοὺς περραθέντας νὰ βεβηλώσωσι τὴν ἡμέραν τῆς χαρῆς καὶ τῆς ἰεραῆς ἀναπαύσεως, ὁ οὐρανὸς, ὁ τόσῳν γαλανὸς καὶ ἐροτάσιμος, ἐκαλύφθη ἐξαιφνης ὑπὸ νεφῶν καὶ ἤνοιξε τοὺς καταρράκτας του πρὸς τὸ ἐσπράξαι μετ' ἀστραπῶν βροντῶν καὶ ὀρυμαγδῶν. Οὕτω τοῦλάχιστον ἐκίνησε τὸ φαινόμενον τῆς αἰθνηδίας ἐκείνης βροχῆς μίᾳ ἐφημερίᾳ, πιστῶς διερμηνεύσασα εἰς κάθε

περίστασιν τὸ λαϊκὸν φρόνημα. Ἄλλως τε, ὑπὸ ἐποχῶν καιροῦ, ἐκτός τῆς μικρῆς αὐτῆς παρεμβάσεως, ἐπεράσαμεν Χριστουγεννα θαυμάσια. Ὁ νότος δὲν ἐπνεε τόσον λάβρος, ὅσον ἀγαποῦν νὰ μᾶς τὸν παριστάνουν συνήθως ὀμοιωτὰ καὶ τὰ νεφῆ ἀσθενῆ, λευκόχροα, χροσιζόντα, ὡς νὰ ἐφόρουν ἐροτάσιμον πέπλον, ἐδοτιζόν ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὸν ὄλον ἢ ἐστιδιάζοντο ὡς εἰς ἀποθήκην, μακρὰν εἰς τὰς ἐσχατίας τοῦ οὐρανοῦ. Ἀτμοσφαῖρα γλυκεία, ἡδυπαθῆς, καὶ εἰς τὰ διαλείμματα τῆς πνοῆς, χλιαρὰ ὡς ἀνοιξέως. Ἥλιος λαμπρὸς τὴν ἡμέραν, κατακοσμῶν διὰ χρυσοῦ καὶ πορφύρας τὰ παράλληλα νεφῆ τῆς ὕψεως, εἰς τὰ ὅποια ἐκρύπτετο φιλοπαίμων καὶ ἀνεφαίνετο διαδοχικῶς, ἕως οὗ ἐξηφανίζετο μὲ τὸ ἰσχυρότερόν του μειδιάμα, καὶ τὴν νύκτα ἀστέρως ὡς ἀδάμαντες τπλαυγεῖς, σελένη καὶ ἕνας Ζεὺς ἐκτάκτως λαμπρὸς, ἀφ' οὗ τότε εἶνε ἡ ἐποχὴ τῆς μεγάλης τῶν λάμψεως. Καὶ τὸ κυριώτερον — τὸ σπανιώτερον διὰ τὰς Ἀθῆνας μάλιστα, — οὔτε σκόνη, οὔτε λάσπη πολλή. Οὔτω, χωρὶς κόπον καὶ χωρὶς ὀδύνης, οἱ καλοὶ Ἀθηναῖοι ἡδυνήθησαν νὰ ἐροτάσων, νὰ κᾶμουν ὀπλαδὴ δλα ἐκεῖνα τὰ στερεότυπα καὶ τετριμμένα πράγματα, τὰ ὅποια δι' αὐτὸ ἴσως εἶνε καὶ τόσον πολυθῆλυτρα: διπλαδὴ νὰ φάγον καλὰ, νὰ πίνον καλλίτερα, νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, νὰ βγοῦν περίπατον διὰ νὰ θαυμάσουν τοὺς ἀμαεδοροιοῦντας μεθυμένους, νὰ ἐπισκεφθοῦν τοὺς φίλους τῶν καὶ τοὺς συγγενεῖς, νὰ περιελάθουν τὴν ἀγορὰν τὴν καταστάσιον καὶ τὰ ἐροτάσιμα ἐμπορικὰ μὲ τοὺς γανθοφορομένους ὑπηρέτας καὶ τὰς καυστικὰς... τιμὰς, τὰς ὠρισμένας καὶ μὴ.

Ἄ, τί ἀκριβεία φέτος, τί ἀκριβεία! Φωτιά καὶ λάδρα στὰ μαγαζία. Ποῦ θά φθάσωμεν!... Τὰς φράσεις αὐτάς τὰς ἀκούω, ὅπου σταθῶ καὶ ὅπου βρεθῶ, τοῦλάχιστον ἕως ἐξήκοντα φθοῆς κάθε πρῶτον λεπτόν. Καὶ ὅμως, θέλετε νὰ σας ἐμπιστευθῶ κάτι τί; Αὐτὸ τὸ «ποῦ θά φθάσωμεν» δὲν μὲ ἀνυσχεῖ διόλου. Το ἀκούω ἀφ' οὗτου ἤρχισα νὰ ἐννοῶ τὸν κόμηον—προσπάντων τὰς ἡμέρας τῶν ἐροτῶν, — φαίνεται δὲ ὅτι ὁ κόσμος ὅλῳ καὶ ὀπίσω πηγαίνει κάθε χρόνον, ἀφ' οὗ αἱ τιμαὶ τῶν πραγμάτων μεγαλῶν ἢ τόσον, ἀξάνουσαι καὶ τὴν ἐνστάση τῆς φωνῆς τῶν μεμημοῦσιν ποῦ φωνάζουν «Ποῦ θά φθάσωμεν!» Ἄν δὲν ἤξευρα ὅτι αἱ κυρίαί μας πολὺ ὀλίγον ἀγαποῦν τὴν κοινωνικὴν φιλοσοφίαν, θά σας ἔλεγα τώρα ποῦ θά φθάσωμεν καὶ ἂν πρῆπτη πραγματικῶς νὰ μας ἀνυσχεῖ ἢ ὑπερτιμῆς τοῦ συναλλάγματος καὶ τῶν χρονολετικῶν ἐκείνων μικρῶν κ. π. ὀ. ἀ, τὰ ὅποια μὲ τόσον χροῖν φοροῦν φέτος αἱ ἀφειδεῖς ἐξοδεύτριαὶ τοῦ χροῦματος! Ἐνα πρῶγμα μόνον θά σας ὑπενημιώσω: ὅτι καὶ φέτος, ὅπως καὶ πέρου αἱ προμῆθειαι ἐγέναν, θά γείνουν δὲ καὶ τοῦ χρόνου, ὅταν, χωρὶς ἄλλο, τὰ πράγματα θά εἶνε ἀκριβώτερα. Περναγοῦσθε λοιπὸν, ὡραῖα χρυσόαλλιδες δεῖς, τὰ ὅποια ἐλκύνει τόσον ἡ λάμψις τῶν προθηκῶν. Ἡ φωτιά καὶ ἡ λάδρα ἄς μὴ σας τρομάξῃ. Ἀφ' οὗ, βλέπετε, καὶ εἰς τὴν φωτιᾶν πίπτουν καὶ τὴν λάδραν ἀψηφῶν, ὅσοι ἔχουν καθήκον τὸ νὰ σας προξενοῦν ευχαριστίας!...

Ἐμπρός λοιπὸν! Στολισθῆτε μὲ τὰ τόσον ἀκριβοπληρωμένα—ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὸ βέβαια πολυτιμώτερα,—στολισθῆτε σας καὶ ἐξέλθετε εἰς περίπατον, εἰς τὸ πεῖσμα ὄλων. Ποῦ θέλετε νὰ ὑπάγωμεν; Εἰς τὴν Δενδροστοχιαν, χωρὶς ἄλλο. Αὐτὰς τὰς ὡραίας ἡμέρας ὁ περίπατος ἐκεῖ δίνει καὶ πέρνει. Ἡ πλουσιώτερα ἐκθεσις ἐσθῶτων νέων καὶ καλλονῶν... παιδιῶν, τῶν ὁποίων τὸ μόνον κακόν εἶνε ὅτι δὲν ἀκούουν διόλου τὴν μουσικὴν, μὲ τὴν πρόθεσιν τῆς ὁποίας δυναθοῦσιν! Ἄλλ' ἀνείφορον. Ὅταν παιζῇ ἡ μουσικὴ, ἔχει κανεὶς τόσα πράγματα νὰ κάμῃ!... Ἄλλ' ἰδοῦ! εὐτυχῶς ἡ μουσικὴ τελεῖται καὶ μετ' αὐτῆς ὁ περίπατος. Ἄς ἐπιστρέψωμεν διὰ τῆς ὁδοῦ Πα-

νεπιστημίου, τῆς ὡραιότερας τῶν ὁδῶν μας. Τί βλέπετε ἐκεῖ μὲ τόσῳν κατῆφειαν; Ἄ, ναί. Ἐπὶ τοῦ ἀετομάτου τοῦ Πανεπιστημίου κυματίζει ἡ μελανὴ σημαία καὶ σας κάμνει ἐντύπωσιν ἡ πένθιμος ἐκείνη κλιλίς, ἡ στίλβουσα τὸν φαιδρὸν χροιστουγεννιάτικον οὐρανόν. . . Ὁ Φιντικλῆς ἀπέθανεν. Ὁ διδάσκαλος τῆς παιδαγῆς ἐποχῆς, ὁ γέγον μὲ τὴν ἀγαθὴν φυσιογνωμίαν, τὴν πολὺν κόμην καὶ τὸ ἱστορικὸν φαιδρὸν σάλλι, τὸ ἐρομένον ἀμελῶς ἐπὶ τῶν ὤμων, δὲν ὑπάρχει πλέον. Πόσοι, μυθῆντες ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὰ κάλλη τῆς ἀρχαίας γλώσσης, τὸν ἐνθυμοῦνται σήμερον μετὰ ζωγράφου συμπαθείας καὶ πενθοῦν διὰ τὴν στέρσιν τοῦ καλοῦ διδασκάλου!

Ἄλλὰ δεῖς βεβαίως δὲν ἔχετε καμμίαν ὀρεξιν νὰ συμμερισθῆτε ἐν τόσῳ βαρῦ φιλολογικῶν πένθος. Ἄς διασκεδάσωμεν λοιπὸν! Ἄς ὑπάγωμεν ὀλίγον νάκοῦσωμεν τὸν φωνογράφον τοῦ Ἐδισσον καὶ νὰ ἴδωμεν τὸ κινητοσκοπίον του, τὰ ὅποια ὡς ἀξιοπεριεργα τέρατα, δευκνύονται εἰς μικρὸν μαγαζεῖον τῆς ὁδοῦ Σταδίου. Τί θαυμάσια! ἐφευρέσεις καὶ αἱ δύο! Βεβαίως δὲν ἐλυπηθῆτε οὔτε τὴν ὄραν σας, οὔτε τὴν δρακμὴν σας... Καὶ τότε; Ἄς ὑπάγωμεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὸν Παρνασσόν, ὅπου ἀνοίγει ἡ Ἄγορὰ τῶν Κυριῶν ὑπὲρ τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Ἰερὸς ὁ σκοπός, ὡραῖα αἱ πωλητήρια καὶ αἱ πελάτρια, ἐκυστικά τὰ πωλούμενα. Ἄλλ' αἱ τιμαὶ δὲν εἶνε καὶ πολὺ ἐνθαροντικαί. Ἐνα κᾶσανον (χαρωμένον, ἐξαφνα, πέντε φράγκα. Καὶ ἀκούω κάποιον ὁ ὁποῖος ψιθυρίζει ὀπισθῆν μου: — Βέβαια, μὲ αὐτὴν τὴν ὑπερτιμῆσιν τῆς ζάχαρος! Γρ. Ξ.

ΤΟ ΝΟΣΗΜΑ ΜΙΑΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΠΑΡΑΜΟΡΦΟΥΜΕΝΟΝ ΕΝ ΤΗ: ΙΣΤΟΡΙΑ: ΥΠΟ ΑΝΤ. ΜΗΛΙΑΡΑΚΗ

Περὶ τὰ τέλη τῆς 12ης ἑκατονταετηρίδος, ὠρισμένως δὲ πρὸ τοῦ 1198, δύο βασιλικοὶ οἰκοί, ὁ τοῦ Βυζαντίου καὶ ὁ τῆς Σερβίας συνεδέθησαν διὰ συγγενείας ἐξ ἀγχιστείας, λαθόντος εἰς δεῦτερον γάμον σύζυγον τοῦ Στεφάνου, υἱοῦ τοῦ Ζουπάνου τῆς Σερβίας Στεφάνου Α' Νεμάγια, τὴν Εὐδοκίαν, μίαν τῶν τριῶν θυγατρῶν τοῦ Ἀλεξίου Γ', αὐτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου, καὶ τῆς Εὐρροσύνης, τὸ γένος ταύτης Καματεροῦ.

Αἱ λοιπαὶ θυγατέρες τοῦ Ἀλεξίου συνεζεύχθησαν ἢ μὲν Εἰρήνην τὸν Ἀνδρόνικον Κομνητόν, ἢ δὲ Ἄννα, ἡ ὑπερέχουσα τῶν λοιπῶν κατὰ τὸ κάλλος, τὸν Ἰσακίον Κομνηνόν, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τούτου τὸν Θεόδωρον Α' Λάσκαριν, ὁ ὁποῖος μετὰ τὴν ἄλωσιν τοῦ Βυζαντίου ὑπὸ τῶν Σταυροφόρων ἰδρύσε τῷ 1204 τὸ Βασίλειον τῆς Νικαίας.

Ὁ εἰρημῶνος Στεφάνος Α' Νεμάγια, μέγας Ζουπάνος τῆς Σερβίας, εἶχε τρεῖς υἱούς, τὸν εἰρημῶνον ὁμώνυμον αὐτῷ Στεφάνον, τὸν Ράστικο καὶ τὸν Βούλκον ἢ Βουλκῶνον. Τούτων ὁ Ράστικο, ἀπελθὼν τῷ 1186 εἰς Ἀθῶνα, ἐγένετο μοναχὸς μετονομασθεὶς Σάββας, κατέπεισε δὲ μετὰ τινα χρόνον καὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ Ζουπάνον νὰ περιδελθῇ τὸ μοναχικὸν στήμα, ὅπερ οὗτος καὶ ἐπραξέ μεταξὺ εἰς Ἀθῶνα, ὅπου καρεῖς μοναχὸς μετονομασθῆ Συ-

μῶν, καταλιπὼν τὴν Ζουπανίαν τῆς Σερβίας εἰς τὸν υἱόν του Στεφάνον Β', ἔχοντα σύζυγον ἤδη τὴν Εὐδοκίαν καὶ τέκνα ἐξ αὐτῆς.

Ἀμρότεροι οἱ δύο οὗτοι μοναχοὶ Σέρβοι ἐκ βασιλικῶν γένους, πατὴρ καὶ υἱός, ἐγένοντο ἐν Ἁγίῳ Ὁρει κτίτορες τοῦ αὐτοῦ ἐπὶ καὶ νῦν διατηρουμένου Σερβικοῦ Μοναστηρίου τοῦ Χιλιανδαρίου, δαπάνη ἰδίᾳ, καὶ τῇ γενναίᾳ χορηγίᾳ τοῦ ἐκ τοῦ εἰρημῶνου γάμου τῆς Εὐδοκίας συγγενεῶς αὐτῶν Ἀλεξίου αὐτοκράτορος, πρὸς ὃν μετέβη ὁ Σάββας ὅπως ζητήσῃ τὴν ἄδειαν τῆς ἰδρύσεως μονῆς Σερβικῆς, καὶ ἐροδιασθῇ διὰ τῶν ἀναγκαιῶν χρυσοβούλλων.

Ἐγένετο δὲ δεκτὸς ὁ Σάββας ἐν Κωνσταντινουπόλει ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος διὰ πολλῶν τιμῶν, λαβὼν ἄφθονα δῶρα καὶ ἀφιέρωματα, ἐπὶ καὶ νῦν ἐν τῇ Μονῇ Χιλιανδαρίου ἐπιδεικνύμενα.

Ὁ Συμεὼν ἀπέβιωσεν ἐν Ἁγίῳ Ὁρει τῷ 1200, ὁ Σάββας δ' ἐπιζήσας ἐπορεύθη μετ' ὀλίγον εἰς Νικαίαν παρὰ τῷ βασιλεῖ Θεόδωρῳ Λασκάρει, ἔνθα ἔτυχε ἐξαιρετικῶν τιμῶν διὰ τε τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν εὐσεβείαν αὐτοῦ, καὶ τὴν πρὸς τὸν Λάσκαριν συγγενείαν. Ἐν Νικαίᾳ δὲ κατ' αἰτήσιν του καὶ τῇ συναίνεσι τοῦ βασιλέως Θεοδώρου Α' Λασκάρως, καὶ τοῦ πατριάρχου Μανουὴλ Α' Σκρανηνοῦ, τοῦ ἐπικαλουμένου Χαριτοπούλου, ἐχειροτονήθη ἀρχιεπίσκοπος αὐτοκράτορος Σερβίας. Ἐπανελθὼν δὲ εἰς Σερβίαν, ἔνθα ἐκομίσεν ἐξ Ἀθῶνας καὶ τὰ ὄσα τὸ πατὴρ του, ἔστειψε τὸν ἀδελφόν του Στεφάνον Β' βασιλέα Σερβίας, θέσας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του βασιλικὸν στέμμα, ὅπερ ἐπέμψεν αὐτῷ ὁ πάπας Ὀνώριος Γ', διότι μέχρι τοῦ χρόνου τούτου ὁ Στεφάνος Β' καὶ ὁ ἀδελφὸς του Βουλκῶνος εἶχον ὑποτάξῃ τὴν ἐκκλησίαν τῆς Σερβίας εἰς τὴν Ἁγίαν Ἐδραν. Ἐπέζησε δ' ὁ Σάββας καὶ ἔστειψε δύο ἐπιβασιλεῖς τῆς Σερβίας, τὸν Ραδοσλαῶν (1228) καὶ τὸν Βλαδισλαῶν (1234). Ἐπιχειρήσας δὲ κατόπι ταξείδιον εἰς Παλαιστίνην, Αἴγυπτον, Συρίαν, Ἀρμενίαν, Μικρὰν Ἀσίαν, ἀπέβιωσε κατὰ τὴν ἐπάνωδόν του ἐν Τυρνάβῳ τῆς Βουλγαρίας τῷ 1237.

Ὁ ἀνὴρ οὗτος τὰ μέγιστα συνετέλεσεν εἰς ἀναμόρφωσιν τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας, εἰς συμφιλίωσιν τῶν δισταμένων ἀδελφῶν του Ζουπάνων Στεφάνου Β' καὶ Βούλκου, εἰς ἀντίστασιν κατὰ τῶν ἐνεργειῶν τῶν Παπῶν Ἰννοκεντίου Γ' καὶ Ὀνωρίου Γ', ἐπιζήτησάντων καὶ ἐν μέρει ἐπιτυχόντων τὴν ὑποταγὴν τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν Ἁγίαν Ἐδραν. Τούτου δ' ἕνεκα ὁ Σάββας, καθὼς καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ Συμεὼν τιμῶνται ὡς πολιοῦχοι Ἁγιοὶ τῆς Σερβίας, μνημονεύονται δὲ καὶ ὡς ὅσοι ὑπὸ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐροτάζομένης τῆς μνήμης αὐτῶν τοῦ μὲν Σάββα

τῇ 14 Ἰανουαρίου, τοῦ δὲ Συμεῶνος τῇ 13 Φεβρουαρίου. Ἄλλὰ καὶ ἡ Λατινικὴ Ἐκκλησία ἐροτάζει ὡς Ἁγίον τὸν Σάββαν ἐπίσης τῇ 14 Ἰανουαρίου καὶ μακρὸν συναξάριον περὶ τούτου εὐρηται ἐν τῇ Συλλογῇ του Bollandus, Acta Sanctorum. Ὑπάρχουσι δὲ συναξάρια τῶν βίων αὐτῶν Σερβικῶν γραφῆν ὑπὸ τοῦ Δομιτιανοῦ μαθητοῦ τοῦ Σάββα, καὶ Ἑλληνικὸν ἐν τῷ Νεῷ Ἐκλογίῳ.

Μετὰ τὴν σύντομον ταύτην ἱστορικὴν σημείωσιν περὶ τῶν ὁσίων Συμεῶνος καὶ Σάββα, ἀναγκασίαν πρὸς κατανόησιν τῶν κατωτέρω, εἰσερχόμεθα εἰς τὸ θέμα ἡμῶν. Ἡ συμβίσις τῆς Εὐδοκίας μετὰ τοῦ Στεφάνου Β' δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη, διότι κατὰ τοὺς βυζαντινοὺς ἱστορικοὺς ὁ Στεφάνος ἀπέπεμψε τὴν Εὐδοκίαν ἕνεκα νοσήματος, ὅπερ ἐράνη πάσχουσα. Τὰ περὶ τούτου δὲ ἀναγραφόμενα ὑπὸ τοῦ Νικητᾶ Χωνιάτου καὶ Γεωργίου Ἀκροπολίτου, κυρίως δὲ ὡς ἐκ τοῦ τρόπου δι' οὗ ἐκτίθενται, ἔδωκαν ἀρορμητὴν εἰς παρανοήσεις ἱστορικῆς περιέργου, εἰς κακολογίαν καὶ δυσφημισμὸν τῆς βασιλίσσης ταύτης, ἣν συμπάρευσαν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τὰ ἀμαρτήματα τοῦ πατρὸς αὐτῆς Ἀλεξίου Γ', πολλὰ δεινὰ ἐπενεγκόντος εἰς τὸ βυζαντινὸν κράτος.

Ἐπερὶ τῆς πρώτης συστάσεως τῆς αὐτοκράτορος ἀρχιεπισκοπῆς Σερβίας διὰ μακρῶν παρατετασμένων ἐν τῇ ἀνεκδότῳ ἐπὶ ἱστορίᾳ τῆς αὐτοκρατορίας Νικαίας καὶ τοῦ Δεσποτάτου τῆς Ἡπείρου.

Πρὶν ἢ εἰσελθῶμεν εἰς τὰ καθ' ἕκαστον τῶν ἀναγραφόμενων ὑπὸ τοῦ Ἀκροπολίτου καὶ Χωνιάτου, προοιμαζόμενοι λέγομεν ὅτι ἡ Εὐδοκία διαζευχθεῖσα τὸν Στεφάνον ἢ ἀποπεμθεῖσα παρ' αὐτοῦ, συνεζεύχθη ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸν Ἀλέξιον Δούκα Μούρτζουφλον, τελευταῖον αὐτοκράτορα τοῦ Βυζαντίου ἐπὶ τῆς ἀλώσεως αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Σταυροφόρων, μετὰ τὸν θάνατον δὲ τούτου, ἔλαβε σύζυγον τὸν μέγαν τοπαρχὴν Ναυπλίου, Ἁργυροῦ καὶ Κορίνθου, Λέοντα Σγουρόν.

Ἐν τοῖς πρώτοις παρατηροῦμεν ὅτι καὶ τὰ περὶ τοῦ γάμου αὐτοῦ τῆς Εὐδοκίας διαφοροτρόπως ἐκτίθενται. Ὁ Χωνιάτης (σ. 704) ἱστορεῖ ὅτι ταύτην ἔδωκεν εἰς γάμον εἰς τὸν υἱόν τοῦ μνημονευθέντος ἀνωτέρω Ζουπάνου τῆς Σερβίας Στεφάνου Α', ὁ θεῖος τοῦ Ἀλεξίου Γ' Ἰσακίος, ἀπόντος τούτου ἐν ἐστρατείᾳ εἰς τὴν Παλαιστίνην. Ἄλλ' ὁ Δοσίθεος πατριάρχης Ἱεροσολύμων, ἀκάσας περὶ τὰ τέλη τῆς 12' ἑκατ., ἐν τῇ μακρᾷ αὐτοῦ ἱστορίᾳ περὶ τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις πατρι-αρχιεπισκόπων, οὐκ εἶδαμεν τίνας συγγραφεῖς ἀνεκδότους ἔχων ὑπ' ὄψιν, ἱστορῶν τὰ περὶ τῆς συστάσεως τῆς αὐτοκράτορος ἀρχιεπισκοπῆς Σερβίας, γράφει ὅτι ὁ Σάββας ἐν Κωνσταντινουπόλει παρεπιδημῶν συνετέλεσεν εἰς τὸν γάμον τούτον, ὅπερ δὲν εἶνε ἀπίθανον, συνδυαζόμενον μάλιστα πρὸς τὰ περὶ τῶν λοιπῶν θυγατρῶν τοῦ Ἀλεξίου Γ' λεγόμενα ὑπὸ τοῦ Χωνιάτου (σ. 673), ὅτι ὁ Ἀλέξιος «τὰς θυγατέρας ὁρῶν ὀργάδας ἐπὶ λέχος, δεῦτερον δὲ διὰ νεότητος καὶ ὄραν σώματος» ἐρρόντιζε νὰ συζεύξῃ πρὸς δυνάστας ἐθνῶν τὰ τῶν Χριστιανῶν πρεσβεύοντας.

Ἄγνωστον πόσον χρόνον συνζήσεν ἡ Εὐδοκία μετὰ τοῦ Στεφάνου Β', γνωστὸν μόνον ὅτι οὗτος ἀπέπεμψε αὐτὴν περὶ τὸ 1202. Φέρεται δὲ ὡς λόγος τῆς ἀποπομπῆς ὑπὸ τοῦ Ἀκροπολίτου, (§ 5) ἐκ φήμης ἀναγράφοντος αὐτόν, πάθος τι. «Ἐπὶ τινι» δὲ πάθει, ὡς ἐφασκον, ταύτην οὗτος φω-νράσας, ἐπὶ τὸν πατέρα πάλιν ἐπέμπευε». Ὁ ἱστορικὸς Ἀκροπολίτης, ἀκάσας ἐπὶ τοῦ διαδόχου τοῦ Θεοδώρου Λασκάρως Ἰωάννου Βατάτση, ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ ὁποῖου διέτριβε, περιέλαβεν ἐν τῇ ἱστορίᾳ του ὅ,τι ἤκουσε περὶ Ἐυδοκίας καὶ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Ἀλεξίου Γ' λεγόμενον, προσθέσας τὸ «ὡς ἐφασκον», μὴ θέλων νὰ ἀναλάβῃ τὴν εὐθύνην τῶν γραφομένων. Ἄλλ' ὁ λατίνος μεταφραστὴς τοῦ Ἀκροπολίτου ἀντὶ νὰ μεταφράσῃ τὸ ἀνωτέρω παρατεθῆν χωρίον τοῦ Ἀκροπολίτου κατὰ λέξιν, ὡς ἐπραξεν ἐπὶ τοῦ λοιποῦ κειμένου τῆς ἱστορίας, ἠθέλησε νὰ ῥίψῃ, παραχαράσων τὸ κείμενον, σκανδαλώδη ὑπαινιγμὸν μεταφράσας οὕτω «τὴν ὁποίαν (Εὐδοκίαν) ἐκείνος (ὁ Στεφάνος), ὡς ἔλεγεν, ἀρνοῦ εἰς τί φωραθεῖσαν, ἀπέπεμψε εἰς τὸν πατέρα τῆς» (quam ille, ut aiebat, nescio in quo deprehendam, patri remisit).

Ὁ Χωνιάτης δὲ (σ. 704), ὁ μίσος ἄλλως τρέφων κατὰ τοῦ Ἀλεξίου Γ', πολλὰ ἐξιστορῶν κατὰ τούτου καὶ τῆς γυναικὸς του Εὐρροσύνης, λεπτομερέστερον ἀφηγηταὶ τὰ τῆς ἀφορμῆς τῆς ἀποπομπῆς τῆς Εὐδοκίας ὑπὸ τοῦ Στεφάνου Β' καὶ τοῦ νοσήματος αὐτῆς. Ἐν τοῖς πρώτοις ἀναγράφει ὅτι ἀπέκτησε τέκνα. Τούτο δὲ βεβαίον καὶ ὁ Δημήτριος Χωματιανός, αὐτοκράτορος Ἀρχιεπίσκοπος τότε τῆς Ἀρμενίας ἢ Ἀργίδος, προϊστάμενος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Δεσποτάτου τῆς Ἡπείρου, ἦτις, τέως ὑποκειμένη εἰς τὴν ἐνορίαν τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου, εἶχεν ἀποσπασθῆ αὐτοῦ μετὰ τὴν ἄλωσιν τοῦ Βυζαντίου ὑπὸ τῶν Φράγγων. Τὸν

Ὁ Lebeau ἐν τόμῳ 17, σ. 52 τῆς Βυζαντινῆς ἱστορίας του, παρερμηνεύσας τὸν Χωνιάτην, γράφει ὅτι ἡ Εὐδοκία ἦτο σύζυγος τοῦ Στεφάνου Α', καὶ ὅτι τούτου μοναχὸν γενόμενος, ὁ υἱὸς τοῦ Στεφάνου Β', εἰς ὃν κατέλιπε τὴν βασιλείαν, κατέστησε τὴν μητριάν του κυρίαν μεγάλου μέρους τοῦ βασιλείου του, ἀλλὰ κατόπιν καταληθθεῖς ὑπὸ σφοδρῶν πρὸς αὐτὴν ἔρωτος, ἐνυμψεθη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του, παραβιάζων τὰ ὅρια, ἀτίνα ἔταξαν οἱ νόμοι πάντων τῶν ἐθνῶν καὶ ἡ φύσις αὐτῆ ἐπὶ τοιούτων στίσεων. Ἄλλ' ὅλα ταῦτα τοῦ ἱστορικοῦ Γαλάτου εἶνε ἱστορικαὶ παρερμηνεῖαι, οὐδὲν τούτων τοῦ Χωνιάτου εἰς ὃν παραπέμπε φηγομένου.

Τὰ μυθολογήματα δὲ ταῦτα τοῦ Lebeau ἔγραψε καὶ ὁ συγγραφεὺς τῆς Βυζαντινῆς Χρονολογίας Muralt (Α', σ. 264) γράφων «Eudocie... qui après avoir épousé Etienne de Serbie fils de son premier mari, avait été honteusement chachée par lui».

Ἄγνωστον πόσον χρόνον συνζήσεν ἡ Εὐδοκία μετὰ τοῦ Στεφάνου Β', γνωστὸν μόνον ὅτι οὗτος ἀπέπεμψε α

Χωματιανόν τούτον, τρίθωνα του κανονικού δικαίου και του άστικου των Βυζαντινών, ο Στέφανος Β' συνεβουλεύετο επί εκκλησιαστικῶν θεμάτων, άπάντα δέ ο ιεράρχης προθύμως, προσφωνών αυτόν εν ταῖς άποκρίσεσι «Δεσπότην ύψηλότατον», «ρήγα Σερβίας και Διοκλείας», και έπειτών «τό περί τά εύσεβή και άρέσκοντα Θεῷ φιλομαθές τε και φιλόπονον».

Έκ του Χωματιανού λοιπόν, ού έσώθησαν μέχρις ήμών αι προς τόν Στέφανον Β' άποκρίσεις, δημοσιευθείσαι εις τά άπαντα του Χωματιανού, τά εκδοθέντα υπό του καρδιναλίου Pitra, μανθάνομεν ότι ούτος άπέκτησεν υἱόν εκ τῆς Κυρας Ευδοκίας» ως ονομάζει ταύτην, ον εζητεί να νυμφεύση μετά τῆς Θεοδώρας θυγατρὸς του Κομνηνού' επεκύρωσε δέ ο Χωματιανός την περί τούτου άπόφασιν του προηγούμενου άρχιεπισκόπου, άποφάνθεις ότι κατά τους κανόνας δέν ήδύνατό τις να νυμφευθῆ τήν δισεξαδέλφην τῆς μητρός του. Ο Κομνηνός δε ούτος ήτο, ως εζήγεται εκ του Χωματιανού, ο Μιχαήλ δεσπότης τῆς Ηπειρου, συγγενής του Αλεξίου Γ'. Αλλά τά περί τούτου άνάγονται εις τήν ιστορίαν του Δεσποτάτου τῆς Ηπειρου.

Έξακολουθών ο Χωνιάτης τήν αφήγησίν του επιφέρει ότι έφ' ικανούς ένιαυτους συνέζησεν ο Στέφανος μετά τῆς Ευδοκίας, μετεγούσης και ταύτης τῆς βασιλικῆς τιμῆς, άλλ' ή όμόνοια αὐτῶν δέν διήρκεσε μέχρι τέλους του βίου, «όπερ τοῖς έχέροσι συζυγίταις πλήρωμα τῆς ανθρωπίνης ευδαιμονίας κρίνεται», άλλ' επήλθε διάστασις' διότι ο μὲν Στέφανος έμειψετο αὐτήν ότι έπασχεν εκ κισμῶν, προσεργόμενα εκ ψωριάσεως, εκείνη δέ αὐτόν ότι άμα τῆ αύγῆ παρεδίδετο εις τήν κραιπάλην τῆς μέθης, και ότι δέν έπιεν ύδατα εκ τῶν οικείων άγγείων, και ότι έτρέφετο διά κρυφίων άρτων. Παραθέτομεν αὐτολεξεί τὸ χωρίον του Χωνιάτου «οὐκοῦν ο μὲν τῆ γυναικί ενεκάλει τόν τῆς ψωριώδους άκρασίας οδαξισμόν, ή δέ τῷ άνδρὶ προσήπτε τόν εὐθύς εζ έσφόρου άκροχάλικα, και τὸ μὴ πίνειν ύδατα εζ οικείων άγγείων και τὸ κρυφίων άρτων εμπύπλασθαι».

Έκ τῶν ρημάτων τούτων σαφῶς καταφαίνεται όποῖόν τι νόσημα ο Χωνιάτης άποδίδει εις τήν Ευδοκίαν, και όποιαν έννοϊαν περικάλυπτουσιν αι κατά του συζύγου αὐτῆς αιτιάσεις. Τὸ νόσημα σαφῶς αναγράφεται ότι ήτο ψώρα, εζ ής ή Ευδοκία υπέφερον άκρατήτους κνισμούς, εκ τῶν ζεσμῶν δέ θά επληρώθη τὸ σῶμα αὐτῆς πληγῶν, άς προξενεί ή νόσος αὐτή, ήτις σήμεραν, ότε εύρέθη τὸ φάρμακον αὐτῆς θεραπεύεται εντός 24 ὡρῶν και εἶνε πάντῃ ακίνδυνος, τὸ πάλα όμως κατεστράννει επί πολὺ τούς πάσχοντας, καθιστώσα αὐτούς άηδεις και άπεγχεῖς εκ τῶν υπό τῶν ζεσμάτων πληγῶν, εζ οὐ έμεινε και παρὰ τῷ λαῷ μέχρι σήμεραν ή λέξις ψωριάρης, ως ύβριστική.

Έν τῆ εκδόσει του ιστορικού Νικήτα Χωνιάτου, τῆ γενομένη μετά τῶν λοιπῶν ιστορικῶν βυζαντινῶν εν Βόννη, υπό τὸ κείμενον του συγγραφέως προσετέθησαν και αι εν τοῖς περιθωρίοις τῶν χειρογράφων του ιστορικού τούτου άπαντῶσαι έρμηνευτικαί σημειώσεις εν τῆ δημῶδει διαλέκτῳ υπό τῶν αντιγραφῶν ή αναγνωστῶν κατόχων τῶν χειρογράφων ή άλλων ύπομνηματιστῶν. Αἱ σημειώσεις δέ αὐται ετέθησαν χάριν σαφηνείας του κειμένου. Οποῖαν όμως έρμηνείαν αναγινώσκομεν εν ύποσημείωσει εις τὸ άνωτέρω χωρίον του Χωνιάτου, εν φ αναγράφεται ότι ο Στέφανος ενεκάλει «τόν τῆς ψωριώδους άκρασίας οδαξισμόν» τῆς Ευδοκίας; τήν εζήξ' «ως περιπλοκῆς και συνουσίας άνδρῶν άγαπῶσα». Η κακοήθεια του έρμηνευτοῦ τούτου εἶνε πασιφανής. Ηθέλησε να προσάψῃ εις τήν Ευδοκίαν μομφήν, ήν ο Χωνιάτης οὐδαμῶς άναφέρει. Τοιαύτας δέ προσθήκας σκανδαλώδεις, ο ύπομνηματιστῆς "Ελλην έχει και άλλαχού, φέρει δέ και γνώμην επί τούτων, οἰονεί προς ήθικοποίησιν, όπερ διδει ήμῖν τήν ύπόνοιαν ότι ήτο καλόγηρός τις (όρα Χωνιάτου και σελ. 73. 590. 647). [Επεται τὸ τέλος].

Τὸ κατωτέρω δημοσιεύμενον διήγημα εἶνε έργον του διασήμου Ούγγρου συγγραφέως Μαυρικίου Γιοκάι, τὸ όνομα του όποῖου κατέστησεν άκόμη δημοτικώτερον εν Ευρώπῃ ή φιλολογική του πενηκονταετηρίς, ή πανηγυρισθείσα εν Πέστη τῶν παρελθόντων Ιανουαρίων μετά ποιμπῆς, ή άπήγχεσις τῆς όποιας εφθασε και μέχρις "Ελλάδος. Ο Μαυρικίος Γιοκάι εγεννήθη τῆ 19 Φεβρουαρίου εν Κομῶρην, όπου ο πατήρ του ήτο δικηγόρος. Ζωγράφος κατ' αρχάς, δικηγόρος κατόπιν, εγκατέλειψε και τά δύο, διά να επιδοθῆ εις τήν φιλολογίαν και εις τήν δημοσιογραφίαν. Έγραφε πληθύν διηγημάτων, μυθιστορημάτων και άρθρων πολιτικῶν. Οὐδεις περισσώτερον αὐτοῦ ανεγνώσθη εν Ούγγρῳι αὐτῷ ή γαπήθη θερμότερον υπό του λαοῦ, όστις εις τά έργα του Γιοκάι, τά τῶν τεχνικῶν εν τῆ απλότητι του, εβλεπε τήν ιστορίαν του, τῆς παραδόσεως του, τῆς εθιμῆς του, τούς πόθους του. Διευθυντῆς εφημερίδος, μέλος του κοινοβουλίου, μέλος τῆς Ακαδημίας, μέλος Συλλόγων και Ύπειριων, άρθρογράφος, διηγηματογράφος, μυθιστοριογράφος, ο Γιοκάι δύναται να προβληθῆ ως παράδειγμα φιλοπονίας, σχεδόν υπερανθρώπου. Καί άλλαι εις διαφορά σταθια έώρτασαν πενηκονταετηρίδας' άλλ' εις πολλούς εζ αὐτῶν δέν θά ήρουν αἰῶνες διά να παραγάγουν τήν πληθύν και τήν ποικιλίαν τῶν έργων, τά όποια εντός πενηκονταετῶν συνεσώρευσεν ο Μαυρικίος Γιοκάι.

ΟΝΕΙΡΟΝ ΚΑΙ ΖΩΗ

Διήγημα Μαυρικίου Γιοκάι.—Μετάφρ. Ν. Έπ.

Έγνωρίσαν βέβαια πολλοί τόν κ. Φάρκων Πέτκη, τόν αγαθόν γέροντα, και δι' αὐτούς θά ήτο περιττή πᾶσα σύστασις. Δυνατόν όμως ή διήγησις αὐτή ν' αναγνωσθῆ και υπό ανθρώπων, οἱ όποῖοι δέν τόν έγνωρίσαν. Νομίζω λοιπόν άναγκαῖον να περιγράψω ολίγον τόν Φάρκων Πέτκη και τόν βίον τόν όποῖον διήγε.

Κατὰ τὸ 1676 ήτο δικαστικός άρχων

εν Έσσήγη και δέν θά εδύνατο κανείς να εύρη καθ' όλην τήν χώραν καλλίτερον αὐθέντην από αὐτόν. Οἱ ογδοήκοντα ύπηρέται, μάγειροι, ιπποκόμοι, ποιμένες, ως και οἱ δορυφόροι οἱ πολλοί, οἱ όποῖοι εζων υπό τῆς διαταγῆς του, ήσαν τῶσον εὐτυχεῖς όσον και εις τήν πατρικὴν των οίκίαν. Καί ήμποροῦσε κανείς ασφαλῶς να ισχυρισθῆ, ότι όποιος εισήρχετο άπαξ εις τὸ άρχοντικό του, δέν θά ήθελε πλέον να φύγῃ.

Η φιλοδοξία του Φάρκων Πέτκη εις τρία πράγματα περιωρίζετο. Πρῶτον ήθελεν όλος ο κόσμος να τον γνωρίζῃ ως αγαθόν και ελευθέριον και διά τούτο ήτο εις άκρον φιλοζενος, όποτε όσοι μετέβαινον εις τήν οίκίαν του, εγένοντο δεκτοί μετά πολλῆς χαρῆς και ένόμιζον ότι από μακροῦ χρόνου έπεριμένοντο.

Ητο τῶσον καλός οἰκοδεσπότης και ήξευρε τῶσον καλὰ να περιποιητῆ τούς ξένους του, όστε πολλὰκις άνθρωποι ποῦ ήρχοντο διά τήν πανήγυριν τῆς Παναγίας

και εκκέπτοντο να καθήσουν ολίγας μόνον ὡρας, παρέμενον όλας τῆς ημέρας τῆς εορτῆς, συχνάκις δέ και μετ' αὐτήν εκεινος τούς εκράτει. Κανείς δέν εδύνατο να φύγῃ εκ τῆς οίκίας του χωρὶς να συναποφέρῃ και εν δῶρον. Περιέριξε τούς ανθρώπους εις τῆς άποθήκας και εις τούς σταύλους του και τούς ήρώτα δι' όλα τά αντικείμενα: Πῶς σου φαίνεται αὐτῆ ή κραβική φορβάς; Σου άρέσει αὐτὸ τὸ σπαθί, αὐτὸ τὸ άνθοδοχείον; —και αν ο έρωτώμενος άπάντα: —εἶνε πολὺ ὠραῖον, ήτο ύποχρεωμένος να τὸ δεχθῆ ως δῶρον.

Κανέν ημερολόγιον δέν εἶχε περισσώτερας εορτῆς από τὸ ημερολόγιον του Πέτκη. Αὐτὸ δέν θά σᾶς ρανῆ παράξενον, άμα μάθετε ότι ο Πέτκη επανηγύριζε και του παπποῦ του άκόμη τήν εορτήν, διά να μὴν εύρίσκειται δέ ποτὲ άνευ συνδαιτυμόνων εις τὰ μεγάλα συμπόσια τά όποια εδίδεν, απέστελλεν εις τούς φίλους του αληθεῖς δικαστικῆς κλήσεις, ως δικαστῆς όπου ήτο.

Εἰς ένα άρχοντικόν ποῦ εύρίσκοντο τῶσοι ύπηρέται όσοι εις του Πέτκη, ήτο αδύνατον να μὴ συνάπτωνται γνωριμίαι μεταξὺ ύπηρετῶν και νεανίδων. Ο γηραιός Πέτκη άμα εμάνθνε καμμίαν τέτοιαν γνωριμίαν, αμέσως ένύμφευε τούς γνωρίμους, διά να μὴ χάσῃ παρομοίαν λαμπράν ευκαιρίαν εορτῆς.

Εἰς τὸ χωρίον του δέν υπήρχον επαίτα. Ηρκει μόνον να συναντήσῃ κανένα

ΕΣΤΙΑ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Πρόγραμμα.
- Τὸ Οκταήμερον υπό Γρ. Ξ.
- Τὸ Νόσημα μιᾶς βασιλίσσης παραμορφούμενον εν τῆ ιστορίᾳ, υπό Αντ. Μηλιαράκη.
- "Ονειρον και ζωῆ, διήγημα Μαυρικίου Γιοκάι, μετ' εικόνων, μετάφρ. Ν. Έπ.
- Τὸ Παράπονον του Δέντρου, ποίημα, υπό Κ. Παλαμᾶ.
- Υγεία και Υγιεινή: Προφυλακτικὰ κατά του τύφου, Καθαρισμός του ύδατος.
- Ανοικτὰ Γράμματα.
- "Επιστημονικὰ Ἀνάλεκτα, υπό Ρ*
- Έκ του Ἀστεροσκοπείου: Ο οὐρανός του Ιανουαρίου.
- Χρονικά.
- Ζητήματα και Ἐρωτήσεις.
- Δάνειον Πνεύμα.
- Η Ἀλληλογραφία μας.
- Τοπίον τῆς Ἰθάκῆς (εἰκόνη).

Εἰς τὸ προδεχῆς: Ἀθηναϊκοί Περιπατοῖ: Η ὁδὸς Ἐρμού υπό Γ. Βώκου.—Ιανουάριος, αὐτόγραφον ποίημα του Σουρῆ.—Σκαραβαῖοι και Τερακτότες, σονέτα υπό Ι. Γρυπάρη.

Αἱ ἐπιστολαί και εν γένει πᾶν τὸ ἀφορῶν τήν «Εἰκονογραφημένην Ἐστίαν»: Πρὸς τόν κύριον ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΝ, διευθυντὴν τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἐστίας» Ἀθῆνας.

Οἱ εν ταῖς Ἐπαρχίαις και τῷ Ἐξωτερικῷ Συνδρομηταί δύνανται ναποστείλουν τήν συνδρομήν των διά χαρτονομισμάτων, χρυσῶν νομισμάτων, ταχυδρομικῶν ή τραπεζικῶν επιταγῶν, γραμματοσήμων ελληρικῶν, γαλλικῶν κτλ. κτλ. εν ἐπιστολῇ συστημένη.

πρωχόν εις τόν δρόμον διά να τόν παραλάβῃ άμέσως εις τῆς κτήσεις του και να του δώσῃ στέγην, μικράν γωνίαν γῆς και μίαν ἀγέλαδα.

Και ή καλωσύνη του δέν περιωρίζετο μόνον εις τὰ πρόσκαιρα αὐτὰ αγαθοεργήματα. Κατ' έτος επεσκέπτετο τὸ Λύκειον του Νάγκυ. Ενημεδ κατά τήν ημέραν τῶν εξετάσεων και απέστειλε δι' ιδίον εξόδων τόν καλλίτερον μαθητὴν εις τήν ιερτικὴν σχολήν. Ἄμα ο νέος εζήρχετο ιερῆς και του έλειπε μόνον ή εφημερία, ο αγαθός γέρον Πέτκη περιέτριχεν όλον τὸ Σειθεμβούργον μέχρις όπου ανεκάλυπτε θέσιν τινὰ όπου να εύρίσκετο ποτὲ εκκλησία τις, καεἶσα υπό τῶν Ταττάρων. Εἰς τήν θέσιν εκείνην εκτίζε νεάν εκκλησίαν, εγκαθίστα τόν ιερέα και επλήρωνε τόν μισθόν του.

Η δευτέρα φιλοδοξία του αγαθοῦ γέροντος ήτο ή αρχαία αριστοκρατικὴ καταγωγή τῆς οἰκογενείας του. Τὸ γενεαλογικόν του δένδρον δέν επεξετείνε μέχρι του Ἀδάμ και τῆς Εύας μόνον και μόνον διότι τὸ πρῶτον αὐτὸ ζεύγος ήσαν... χωρικοί και εβιάδιζαν γυμνόποδες. Ἄλλως τε δέν εθετε τόν γενάρχην του και πολὺ μακράν από αὐτούς. Εἰς τὰ σήματα του οἰκῶν Πέτκη υπάρχει εν ζωῶν προκατακλυσμαῖον, τὸ όποῖον κανείς δέν εγνωρίζε. Τὸ ζῶον αὐτὸ δέν συγκατελέγετο εις τὰ πτη-

νά, οὔτε μεταξὺ τῶν τετραπόδων και τῶν ἰχθύων εδύνατό τις να τὸ κατατάξῃ, έντομον δέ βεβαίως δέν ήτο. Εἰς τήν ράχιν του ζώου τούτου εύρίσκετο φυτευμένον εν ὄπλον με τρεῖς ὀδόντας, ὅμοιον με τήν τρίαῖναν του Ποσειδώτος, του θλασσίου θεοῦ, και ὅμοιον ὡσαύτως με τὸ πεζῶν εκείνο αντικείμενον, τὸ όποῖον καλοῦμεν περόνην. Έκ τῶν σημάτων αὐτῶν ὡπωσδήποτε εζήγεται καθαρώτατα ότι εις εκ τῶν πρώτων Πέτκη έρόνευσεν εν θηρίον προκατακλυσμαῖον.

Εἰς ένα βουνόν εις τὰ περίξ τῆς Ἐσσήγης εύρισκαν συχνὰ ὄστᾶ και ὀδόντας ἀπολιθωμένους. Τά ὄστᾶ αὐτὰ δέν υπήρχεν ἀμφιβολία ότι ανήκον εις φοβερά θηρία. Όταν δέ ποτε βλάχοι χωρικοί ήλίευσαν εις τόν ποταμόν μίαν σιαγόνα, οἱ δημογέροντες ἀπεβάνθησαν ότι έπρεπε να τήν προσφέρουν εις τούς απογόνους του περιφήμου ιδρυτοῦ τῆς οἰκογενείας Πέτκη, ὄπερ και εγένετο.

Και τὸ θηρίον ανεραίνετο παντοῦ, όπου εδύνατο να οἰκονομηθῆ. Τὸ εβλεπε κανείς

σκαλισμένον επί ζύλων, ζωγραφισμένον εις τόν τοίχον, γεγλυμένον εις τήν πέτραν και άποτυπωμένον εις τόν ὄρειχάλκον. Τὸ θηρίον ανεπαύετο ανωθεν τῆς θύρας τῆς εισόδου και εν μικρογραφίᾳ εκόσμηε τὰ εἰρίππια τούς αἰκίους του σίτου κ.τ.λ. κ.τ.λ. οἱ δέ χωρικοί τὸ εἶχον ἰδῆ τῶσε φορές ὡστε καλῆ τῆ πίστει ένόμιζαν ότι εἶχαν φάγει εκ του θηρίου τούτου κρουλιές (καπαμᾶν).

Εἰς τήν ἰδιαίτεράν στοάν, εις τήν όποιαν δέν εσυγχωρεῖτο ή εἴσοδος παρὰ μόνον εις τούς ύπηρέτας, εβλεπέ τις μεγαλειτέρους του ρυσικοῦ τούς άνδριάντας τῶν «πρώτων» Πέτκη.

Ο γενάρχης εζ ὄρειχάλκου, εἶχε τήν μίαν χεῖρα σηκωμένη προς τόν οὐρανόν και κρατούσαν σπάθην, εν φ ή άλλη εκράτει ασπίδα, επί τῆς όποιας εζηπλοῦτο φοβερόν τὸ θηρίον με πλημύραν κεφαλῶν και ὀνύχων και οὐρῶν. Εἰς τούς στενοῦς του φίλους ο Πέτκη επαρουσίαζε προς θαυμασμόν τὸ μνημείον τούτο, ή δέ υπερηφάνειά του εζηγεῖρετο όταν εζεθεῖαζε τὸ ζῆρος του προγόνου, τὸ όποῖον μόλις θά εδύνατό τις τὸρα να εγεῖρη με τῆς δύο του γείρας, και τὸ όποῖον ο πρόπαπός του εχειρίζετο ως άπλοῦν καλάμιον. Τέλος άρρινεν εις τόν ζῆνον του πᾶσαν ελευθερίαν να μαντεύσῃ

ποῖον εἶδος ζώου παρίστατο επί τῆς ασπίδος. Έννοεῖται ότι κανείς εκ του άμαθοῦς τούτου κόσμου δέν ήτο ικανός να κατατάξῃ τὸ θηρίον, και ο καλός Πέτκη ήδύνατο να υπερηφανεύεται, ότι εκέκτητο εις τὰ σήματα του ζῶου, διά τήν όνομασίαν του όποῖου τῶσοι σοφοί εσπαζαν τὸ κεφάλι των.

Αὐτὸ ήτο τὸ δεύτερον αντικείμενον τῆς υπερηφανείας του.

Και τὸ τρίτον; Τὸ τρίτον υπερέβαινε κατά πολὺ τὰ δύο άλλα, δέν θά σᾶς εἶπω δέ υπερβολήν αν σᾶς βεβαιώσω, ότι οὔτε τήν περιουσίαν, οὔτε τήν ευγένειάν του εζέτιμα ο Πέτκη, όσον αὐτὸ τὸ τρίτον.

Αἱ δύο του θυγατέρες, ήσαν τὸ τρίτον αντικείμενον τῆς υπερηφανείας του.

Ποτὲ δέν ελειψαν ὠραία και καλὰ κορίτσια από τὸ Σειθενβούργον, και ήξεύρω καλὰ ότι ποτὲ δέν θά λείψουν. Δι' αὐτὸ τὸ καλλίτερον ποῦ εχω να εἶπω διά τῆς θυγατέρας του Πέτκη, εἶνε ότι ήζιζαν να συγκαταλέγονται μεταξὺ τῶν νεανίδων του Σειθενβούργου.

Εἰς τήν εποχὴν δέ κατά τήν όποιαν ὀμιλοῦμεν, ή μεγαλειτέρα, ή Πλόγκα, ήτο δεκαεπταέτις. Λεπτὴ και ὕψηλῃ ως κρίνον, με τὰ μαυρά της μαλλιά, εγγίζοντα τὸ ἔδαφος, όταν σε παρατήρει με τὰ όνειρῶδη βαθύτατα μάτια της, εβύθιζε τήν ψυχὴν σου εις τὰ οὐράνια βάθη τῆς άύσου ταύτης τῶν βλεμμάτων.

Τὸ μόνον της ελάττωμα, αν εἶνε ελάττωμα, ήτο ή διαρκής, ή αἰωνία της μελαγχολία. Οὔτε να γελᾷ. οὔτε να άστειεύεται ὡπως τὰ άλλα κορίτσια, τήν εβλεπε κανείς ποτὲ.

Σπανιώτατα τὸ ὠχρόν πρόσωπόν της αντενάκλα τήν χαρὰν και άκόμη σπανιώτερον ο γέλως της επροκάλει τήν εὐθυμίαν. Ἀδικαίως ή Πλόγκα ανεγίνωσκε τὰ βιβλία ποῦ ήταν τήν εποχὴν εκείνην τῆς μόδας. Ησαν ὡς επί τὸ πλεῖστον έργα γαλλικὰ και άγγλικὰ.

Από καιροῦ εις καιρόν άποσύρετο εις τόν κηπὸν και διέμενεν εκει ὀλοκλήρους ημέρας.

Εφραίνετο ὡς να ήθελε ν' άποσπάσῃ τῆς βλαστήσεως τὰ μυστήρια, και να μάθῃ τῶν μελισσῶν τόν βόμβον και τῶν πτηνῶν τὸ ἄσμα. Καί ήτο τῶσον καταφανεῖς αὐτὸ τὸ ρεμβῶδες ὕψος, και τῶσον άνέβλυζεν εκ τῶν ὀφθαλμῶν και του στόματός της, ὡστε, όστις τήν ήκουε, συναπέφερε φεύγων ολίγον εκ τῆς μελαγχολίας της.

Πάντοτε σιωπηλή, εις τῆς συναναστροφῆν ὀμιλεῖ σιγαλὰ και ήρέμα, πρὸ πάντων ὅταν ήτο μόνῃ, ὡς να εβλεπεν ὄραμα.

Δέν τήν ήκουον ποτὲ να ψάλλῃ, και μολοντούτο υπό τὸ σεληνόφως, εν τῆ ήρεμίᾳ τῆς νυκτός, όταν εκ του παραθύρου περιέφερε τὸ όνειροπόλον ὄμμα της εις τὰ μακρυσμένα ὄρη, ήρχιζε να ψάλλῃ άσυνηδύτως τὸ ἄσμα, τὸ όποῖον άρχίζει τοιαυτοτρόπως:

Πέτα, πουλάκι, πέτα
Στὸ παραθύρι της...
και ο Θεός ήξεύρει διατί, άποῦ έτραγωδουσε τὸ ἄσμα αὐτὸ, τὰ δάκρυα έρρουν επί τῶν παρειῶν της... [Επεται συνέχεια].

σταθῆ τὸ «Κράτος τοῦ Ζόφου», τὸ περίφημον δράμα τοῦ Τολστόϊ κατὰ μετάφρασιν Α. Κωνσταντινίδου.

Τὰ νέα κομμάτια, τὰ ὅποια εἴχομεν παραγγέλει δια τὴν «Εἰκονογραφημένην Ἑστίαν» καθυστέρησαν, ὡστε ἀπὸ τοῦ προσεγοῦς φύλλου τὸ περιοδικόν μας θὰ λάβῃ πλήρη τὴν νέαν αὐτοῦ μορφήν. Ὅπως ὁ κύριος τίτλος, καὶ οἱ ἄλλοι τίτλοι οἱ στερεότυποι ἐντὸς τοῦ φύλλου θὰ εἶνε εἰκονογραφημένοι.

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Α'

[Θὰ γίνωνται τέσσαρες διαγωνισμοὶ κατ' ἔτος. Ὁ πρῶτος, τὸν ὅποιον προκηρῦττομεν σήμεραν, περιλαμβάνει τὰ Ζητήματα καὶ τὰς Ἐρωτήσεις, αἱ ὁποῖαι θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὰ ὀκτὼ πρῶτα φύλλα τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἑστίας», δηλαδή εἰς τὰ φύλλα τῶν μηνῶν Ἰανουαρίου καὶ Φεβρουαρίου. Ἡ προθεσμία τῆς ἀπαντήσεως εἰς τὸν Α' διαγωνισμὸν λήγει τῇ 15 Μαρτίου 1895, εὐθὺς δὲ εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον θὰ δημοσιευθοῦν τὰποτελέσματα. Τὸν Ἀπρίλιον πάλιν θέρχεται ὁ Β' διαγωνισμὸς καὶ οὕτω καθεξῆς.

Οἱ μέλλοντες νὰ διαγωνισθῶσι πρέπει νὰ μᾶς στείλωσι τὰς ἀπαντήσεις (ὅλας ἰσοῦ καὶ ὄχι χωριστὰ ἐκάστου φυλλαδίου) ἐντὸς ἐπιστολῆς ἰδιαιτέρας, ἣ ὅποια νὰ μὴ περιέγῃ τίποτε ἄλλο καὶ νὰ φέρῃ ἐπὶ τοῦ φακέλου τὰς διακριτικὰς λέξεις «Ζητήματα καὶ Ἐρωτήσεις».

Εἰς ἐκείνον ὁ ὁποῖος θάπαντήσῃ ὀρθῶς εἰς ὅλα τὰ ζητήματα καὶ τὰς ἐρωτήσεις, θάπονεμῆθῃ χρηματικὸν βραβεῖον δραχ. 25.

Ὁ μετ' αὐτὸν λύτης τῶν περισσοτέρων, θὰ ἔγῃ τὴν «Εἰκονογραφημένην Ἑστίαν» ἐπὶ ἕν ἔτος δωρεάν, (ἐὰν εἶνε συνδρομητὴς καὶ δὲν θέλει τυγῶν νὰ λαμβάνῃ δύο φύλλα, ἐπιφυλάσσει τὸ δικαίωμά του διὰ τὸ προσεγὲς ἔτος).

Οἱ μετ' αὐτὸν δὲ τέσσαρες λύται θὰ ἔχουν τὴν «Εἰκονογραφημένην Ἑστίαν» ἐπὶ ἕξ μηνῶν δωρεάν, (καὶ αὐτοί, ἂν εἶνε συνδρομηταί, δύνανται νὰ ἐπιφυλάξουν τὸ δικαίωμά των διὰ τὸ προσεγὲς ἔτος).

Σημείωσις: Δεχόμεθα παρὰ τῶν ἀναγνωστῶν μας Ζητήματα καὶ Ἐρωτήσεις πρὸς δημοσίευσιν. Διὰ πᾶν ἐγκρινόμενον καὶ δημοσιευόμενον εἰς τὴν «Εἰκονογραφημένην Ἑστίαν» πληρώνομεν μίαν δραχμὴν].

- 1.— Χωροπούλα σὲ βουνό
Χωρὶς ζῆτα θέ νὰ μῆγῃ
Κάθε γῶρα καὶ χωριό.
- 2.— Ἀπὸ ἕνα μουσικὸν φθόγγον καὶ ἀπὸ μίαν συλλαβὴν δις ἐπαναλαμβανομένην, νὰ σχηματισθῇ ἐπίρρημα.
- 3.— ΙΟΥΡΣΕ. Διὰ πᾶν λατινικῶν αὐτῶν γραμμάτων καὶ μόνον, νὰ σχηματισθῶ-

σιν αἱ δύο λακωνικώτεροι ἐπιστολαί, αἱ ὁποῖαι ἀντηλλάγησαν ποτὲ εἰς τὸν κόσμον.

4.— Ποῖον εἶνε τὸ μεγαλύτερον καὶ ἴσως τὸ ὠραιότερον ὀρειθάλκινον ἄγαλμα, τὸ ὁποῖον περιεσώθη ἡμεῖς ἐκ τῆς ἀρχαιότητος καὶ τί γνωρίζετε περὶ αὐτοῦ;

5.— Καλὴ μέρα, καλὴ σπέρα.
Νὰ συμπληρωθῇ τὸ δίστιχον καὶ νάποτελεσθῇ γνωστὴ παροιμία.

6.— Τόσῳ πλησίον σου, ἀλλὰ καὶ τόσῳ μακρὰν σου, καθὼς ἡ κάμηλος ἢ φορτωμένη ἄσκους ὕδατος εἰς τὴν ἔρημον καὶ ἀποθνήσκουσα τῆς δίψης!

Εἶνε μία ἰδέα τοῦ Σααδῆ, τοῦ Πέρσου ποιητοῦ, κακομεταφρασμένη. Ζητεῖται μία ἔμμετρος καὶ κομψὴ μετάφρασις. (Εἰς τὰς λύσεις θὰ δημοσιευθῇ μόνον ἡ καλλίτερα, ἀλλὰ θὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν, ὅλαι αἱ σχετικῶς καλαὶ μετάφρασεις).

7.— Πῶς ἡμπορεῖ νὰ ζωντανεύσῃ ὁ νεκρὸς αὐτός; [Ἐπεται συνέχεια].

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ αὐτὸ βαγόνιον ταξιδεύει μία κυρία καὶ ἕν παιδίον, μὲ ἀξιώσεις μικροῦ κυρίου. Τὸ παιδίον ἀνάπτει συγᾶρον καὶ στρεφόμενον πρὸς τὴν κυρίαν ἐρωτᾷ:
— Μὴ τὰς βλάπτει, κυρία μου, ὁ καπνός;
Καὶ ἡ κυρία:
— Ἐμένα ὄχι; σὰς;

Ἄκρον ἄκρον ἀπρημάδας (ἐκ τῶν βραβευθέντων ἀστειῶν τῆς καθ' ἡμέραν Ἑστίας).

Νὰ κἀθῆται μεταξύ δύο κυρίων, νὰ παρῖξεται, νὰ θέλῃ νάπομπῆς, νὰ χώνῃς τὸ χεῖρ σου εἰς τὴν τσέπην τοῦ πρὸς τὰ δεξιὰ σου κυρίου, νὰ τοῦ πέρνης τὸ μαγιτῆλι καὶ μ' αὐτὸ νὰ σκουπίξῃς... τὴ μύτη τοῦ πρὸς ἀριστερὰ σου κυρίου.

Ἡ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

[Εἰς τὴν στήλην αὐτὴν θάπαντῶμεν εἰς πᾶσαν ἀπευθυνομένην ἡμῖν ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἐρωτησίων, Μόνον θὰ παρακαλέσωμεν τοὺς ἐπιστέλλοντας νὰ ἔχουν ὑπομονὴν καὶ νὰ μὴ ζητοῦν τὴν ἀπάντησιν ἁμέσως· διότι θὰ συμβουλευώμεθα τοὺς εἰδικούς εἰς ἐκάστην ἐρώτησιν καὶ πρέπει νὰ ἔχωμεν καιρὸν].

κ. Δ. Δ. ἐν τῷ ὄθ. — Ἡ ἀξίωσις τοῦ νὰ δημοσιεύσεται τὰς ἀπαρχὰς σας εἰς τὴν Εἰκ. Ἑστί εἶνε κάπως ὑπερβολικὴ. Ἡ θερμότης σας ἀγάπη, γράφεται, πρὸς τὸ περιοδικόν μας δὲν ἀρκεῖ, ἡ... γὰρ. Ὡςπεποπλιστοὶ οἱ νέοι συνεργάται τῆς Εἰκ. Ἑστίας εἰδημοσίευσαν ἄλλοῦ τὰ πρῶτα δοκίμιά των καὶ κατόπι κατέληξαν εἰς τὴν Ἑστίαν. Ἐν τούτοις, ἂν ἐπιμένετε, στέλλετε μὰς τὰ ἔργα σας. Ὅταν ἴδωμεν τίποτε ἀξιοποιήσιμον ἡμεῖς εἰς τὸ δημοσίον. Ἀλλὰ μὲ τὰ σταλέντα εἶνε ἀδύνατον. Αὐτὰ ἀποδεικνύουν μόνον ὅτι θὰ γράφεται κάτι μὲ τὸν καιρὸν.

Isis, Πάτρας. — Ἀπὸ τὸ ἰδικόν σας μακροσκελὲς στιχοῦργημα, προτιμῶμεν τὸ τετράστιχον τοῦ Λασκαράτου, ἐρωτηθέντος ποτὲ πῶς θὰ ἤθελε τὴν γυναῖκά του:

Λίγα μαλλιά, πολλὰ μυαλά,
Διαδόλου νὰ μὴ μοιάζῃ.
Κ' ἂν λείπουν τὰ φροντιστικά
Ἡ πιάνο... δὲν πειράζει!

κ. Κ. ἐν τῷ ὄθ. — Τὸ δίστιχον ἔχει ὡς ἑξῆς:

Lébrun de gloire se nourrit
Aussi voyez comme il maigrit

Καὶ ὁ Λεμπρὸν τὸ ἐπέστρεψε, προσθέσας μόνον μίαν ἀπόστροφον, ἣ ὅποια ἔστρεψε τὸ νόημα κατὰ τοῦ ποιητοῦ του:

Lébrun de gloire se nourrit
Aussi voyez comme il m' aigrit!

κ. Π. Τρ. Ἀκτιον. — Κατόπι τοῦ τηλεγραφήματός σας, σὰς ἐπέστειλαμεν ἀγγελία. Ἀναμένομεν. Διημοκράτην, ἐν τῷ ὄθ. — Μία παροιμία τοῦ ὑπερηφάνου αἰρητικοῦ λαοῦ λέγει: «Δὲν ὑπάρχουν εὐγενεῖς μεταξύ μας· εἴμεθα ὅλοι τοιοῦτοι!»

κ. Ν. Α. ἐν τῷ ὄθ. — Ἀρκοῦμεθα νὰ δημοσιεύσωμεν ἰδῶ τὴν ἐρώτησίν σας: «Ἄν ἐπροκηρῦσσετε διαγωνισμὸς μὲ βραβεῖον 100,000 φράγκων χρυσῶν, διὰ νὰ ὑποδειχθῇ ἡ χειροτέρα θέσις εἰς τὴν ὅποιαν ἦτο δυνατόν ν'ἀνεγερθῇ τὸ Ἀνάκτορον τοῦ Διαδόλου, ποῖαν θὰ ὑποδεικνύετε ὑμεῖς ὡς τοιαύτην;» καὶ ὅστις θέλει ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἄς εἰς ἀπαντήσῃ.

κ. Γρουπ. Ἀρτὰ κη. — Θωμάσια. Θὰ δημοσιευθοῦν ὅλα. Σὰς γράφομεν καὶ ἰδιαιτέρως. Θὰ ἀμαστῆν (τίνος); ἐν τῷ ὄθ. — Τὸ ποιήμα σας δὲν εἶνε τίποτε, οὐδὲ καν κακόν. Φαίνεται ὅμως ὅτι θὰ γράφεται καὶ καλλίτερα καὶ τότε... εὐχαρίστως.

Φιλολογία

ΓΕΝΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΕΥΘ. ΠΟΛΙΤΑΚΗ

41 Ὁδὸς Σταδίου 41

Ἀντικρὸν τοῦ Ἀρσακείου

Τὸ γενικὸν βιβλιοπωλεῖον ἔχει τοῦτο τὸ ἐξαιρετικόν: ὅτι δύναται τις νὰ προμηθευθῇ δι' αὐτοῦ εἰς ἄς τιμὰς καὶ παρὰ τοῖς ἐκδόταις αὐτῶν οἰονδήποτε σύγγραμμα παντὸς κλάδου καὶ πάσης ἐπιστήμης. Τὸ Γενικὸν Βιβλιοπωλεῖον πωλεῖ φυλλάδια τῆς Εἰκονογραφημένης Ἑστίας καὶ παρέχει πᾶσαν πληροφορίαν ἀφορῶσαν τὸ περιοδικὸν ἡμῶν.

Ἐπιδότῃαι

Δεσποινὶς ἀρίστης οἰκογενεῖας καὶ μορφώσεως, ἀγνωρίζουσα τὴν γαλλικὴν καὶ τὴν ἰταλικήν, ζητεῖ θέσιν οἰκονόμου ἢ συντρόφου (dame de compagnie) παρ' οἰκογενεῖα. Πληροφορίαι εἰς τὸ Γραφεῖόν μας.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΣΚΡΙΠ-ΡΩΜΗΟΥ

Τῇ συνεργασίᾳ Σουρῆ, Κουσουλάκου καὶ τῶν κη' ἡμῶς ποιητῶν καὶ λογογράφων.

ΤΟ ΕΥΦΥΕΣΤΕΡΟΝ ΤΩΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΩΝ

ΜΕΤΑ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΩΝ

Τιμᾶται λεπτὰ 50. — Δίδεται ὡς δῶρον εἰς τοὺς ἐν τῷ Ἑσωτερικῷ συνδρομητὰς τῆς Εἰκονογραφημένης Ἑστίας, τοὺς πληρόντας τὴν συνδρομὴν των μέχρι τῆς 31 Ἰανουαρίου 1895.

Ὁ Διαγωνισμὸς πρὸς ἐγγραφήν Συνδρομητῶν λήγει ὀριστικῶς τὴν 31 Ἰανουαρίου διὰ τοὺς ἐν τῷ Ἑσωτερικῷ καὶ τὴν 15 Φεβρουαρίου διὰ τοὺς ἐν τῷ Ἐσωτερικῷ.

Ενοικιάζεται δωμάτιον εὐρύχωρον, μετὰ ἡ ἄνευ ἐπιπλῶν, ἐν ὁδῷ Αἰάντος αρ. 31.

Κ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ 1895

ΤΟ ΚΑΛΙΣΤΟΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΩΝ

Σελ. 430. Ὑψηλὴ ἐκλεκτὴ. -Εἰκόνες καλλιτεχνικαί.

Τιμᾶται: ἐν Ἑλλάδι: Ἄδ. δρ. 3,50 Χρυσ. δρ. 4,50 ἐν τῷ Ἐξῶτ. » φρ. χρ. 4 » φρ. χρ. 5.

Στέλλεται ὡς δῶρον εἰς τοὺς ἐν τῷ Ἐσωτερικῷ συνδρομητὰς τῆς Ἑστίας τοὺς πληρόντας τὴν συνδρομὴν των μέχρι τῆς 31 Ἰανουαρίου 1895.

Εἰς τοὺς ἄλλους στέλλεται ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν, ἄμ τῇ λήψει τοῦ ἀντιτίμου ἐν ἐπιστολῇ συστημένη πρὸς τὸν κ. Γρ. Ξενοπούλου, διευθυντὴν τῆς Εἰκονογραφ. Ἑστίας.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΔΙΟΓΕΝΕΙΔΗΣ Διηγήτορας (πρώην παρ' ἐφέταις εἰσαγγελεὺς) ὁδ. Θεμιστοκλέους 19.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ

Κ. ΜΑΪΣΝΕΡ ΚΑΙ Ν. ΚΑΡΓΑΔΟΥΡΗ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1895—694.